

Двороге коваadlo
Сергій Мисько

Невизнаний геній зневірився опісля невдалих спроб використання свого винаходу – камери квантового відлуння для подорожей в інші виміри. Але випадкова зустріч несподівано й кардинально змінює життя героя, а експеримент завершується вдало. Може, загадкове знайомство не випадкове, а майбутнє винаходу примарне?

Сергій Мисько

Двороге коваadlo

Роман

Розділ 1. Дуроші

Все почалося зі звичайних дурошів.

Віднедавна, щоранку, о пів на шосту, Валерій Васильович Самодостатній виходив абсолютно голим на дах будинку за номером двадцять п'ять, що по вулиці Хрещатик, в якому й проживав, аби отримати заряд бадьорості перед трудовим буднем.

Не став винятком і його черговий день народження. Свое тридцятиліття він зустрів фізичними вправами, ускладненими особливим видом дихальної гімнастики, на висоті, як він любляв жартувати: фантомного, п'ятнадцятого поверху. Дійсно, такий моціон, якого він дотримувався останні півроку, додавав енергії та зміцнював дух для продуктивної життєдіяльності.

Попри небезпеку, звідси відкривалися мальовничі краєвиди. Пряма лінія вулиці Богдана Хмельницького щоранку ніби вказувала Самодостатньому напрямок привального руху до своєї мети. Там, у вранішньому тумані, має бути, і є (він точно знає), поки що невідома, навіть йому самому формула змісту нового життя. Він був переконаний на всі сто відсотків. Особливо опісля виконання комплексу вправ.

Свого часу, зведенню п'ятнадцятого поверху, завадили комунікації метрополітену. Вентиляційна шахта виходила на поверхню якраз на місці зведення споруди. Тому архітекторам довелося вносити відповідні корективи до плану будівництва аби зберегти ефективність вентиляційної шахти. Якраз на висоті п'ятнадцятого доцільність комунікації зникала, тому згаданий поверх було лишень означено баштою з піком.

* * *

Зазвичай, під кінець руханки, випроставши руки назустріч сонцю, Самодостатній голосно, тричі, вигукував перше, що спадало на думку.

Цього понеділкового ранку на свої уродини він не на жарт збадьорився. Тому з особливим натхненням загорлав своє прізвище, немов це був перший крик, щойно Валерко з'явився на білий світ. Так гучно, що навіть сам ледь не оглух.

- Самодостатній! Самодостатній! Самодостатній!

Зазвичай його вух торкалося вже знайоме відлуння. Сьогодні у відповідь - анічичирк. Справа в тому що підсиленню ефекту відлуння сприяла вентиляційна шахта. Але цього ранку проводилися ремонтні роботи, про що свідчило оголошення при вході. Тому очікуваного результату не відбулося. Проте адепт специфічного оздоровчого комплексу не звернув належної уваги на попередження. Валерій Васильович набрав повні-повнісінькі легені повітря і відчайдушно повторив спробу.

- Самодостатній!!! Самодостатній!!! Самодостатній!!!

- Йй!!! Ой!!! Ай!!! Ей!!! Уй!!! - услід за вигуками, довкола рознеслося досить дивне, неспецифічне повторювання останнього складу його прізвища. Зовсім інша інтонація і діапазон. Йому здалося, що йому вторить багатотисячний хор.

Ошелешив себе думкою: «Ого-го! Пролонгований ефект внутрішнього відлуння. Квантове відлуння прямої дії! Прямої... В чистому вигляді. Якщо я не помиляюся... Щойно я розмножив свій голос. І себе... Скоріше себе, а потім вже все інше. Я щойно волав багатотисячним хором собі подібних. Мої копії... Всі одночасно... Але яким чином? Можливо я на деякий час став аж занадто енергоємним. І надлишок енергії спровокував супер можливості?»

Він роззирнувся довкола аби впевнитися чи немає ще когось поряд. Нікого. Пошепки промовив своє прізвище.

- Самодостатній...

Звуки, ледь чутні навіть йому самому, переросли у гучне, але вже зовсім інше перефразування.

- Юй!!! Йй!!! Єй!!!

Ця обставина досить суттєво вплинула на Васильовича. Перебуваючи в стані легкої контузії, він почав сприймати на слух аж занадто дивне відлуння свого голосу. Ніби це воно спровокувало парадоксальними вібраціями відкрити портал у інший вимір без попереднього підбору варіантів ключів...

Паралельно зі звуками останніх складів його прізвища, Самодостатній почув дуже ніжні й улесливі слова, народжені жіночим ротиком:

- Вітаю! Вітаю з днем ангела. Уродини урочиста подія. Стій де стоїш, Самодостатній, нарешті ти до мене докричався. Милий мій дурнику, дякую, що знову вдихнув мене у реальний світ блаженства без вічності... Знаю, ти теж народився вранці. Вітаю тебе. До цих пір я лишень міф, плід твоєї уяви, яскрава метафора... Чарівна принцеса. Володарка усіх відлунь. Тепер можу не тільки кокетувати з тобою на вушко, а й впливати на реальність. Тобі від мене подаруночок. Вже скоро здійсниться твоя мрія! Вже скоро. Скоро...

Дійсно, опісля такого стрімкого розвитку подій, не кожен здатен тримати себе в руках. Навіть сповнений скепсисом суворой столичної реальності Самодостатній, ще деякий час стояв на даху з розпростертими руками. Кілька разів поспіль він спробував повторити дійство, але марно. На заклик у відповідь - знову анічичирк. Таємничі перемовини припинилися.

Трохи оговтавшись, глибоко вдихнув і повільно видихнув. Тільки тепер Васильович повернувся в нормальний стан.

Він зовсім не чув голосу вранішнього міста, що прокидалося і оживало, заповнюючи простір голосом буденності. Його ество заповнило дивне, неосяжне твориво чогось масштабного і поки що не досить зрозумілого. Це були лишень обриси. Він чітко усвідомив нагальну потребу втілити цю химерну структуру у практичні форми. В голові відбувся незвичайний вибух. Валерій Васильович відчув, як його мозок збирається змінити свій попередній рецепт. Йде тотальна підготовка до виверження енергії більшої половини нейронів... Закипіла нова, могутня енергія, яка вимагала випустити її у реальний світ фантастичним творивом. Свідомість Самодостатнього вже продукувала формули і варіанти модернізації дивного винаходу.

Наразі, попри шквал думок, він тільки й зміг, що прошепотіти безглуздий набір слів:

- Радше... Вочевидь... Ймовірно. Але ж... Позаяк... Містика та й годі. Але чому: «Ой» і все інше?

Величне світило вже визирало з-за обр'ю, примусивши все існуюче відкинути довжелезні, химерні тіні.

Наспів поснідавши, Валерій Васильович в доброму гуморі, стрімголов помчав на роботу. Віднедавна він змінив кар'єрні пріоритети. Замість наукової праці, якою донині наполегливо займався впродовж восьми років, обрав іншу стежу. Він для загалу став засновником мережі аптек. Що звісно приносило більш змістовний прибуток, а ніж праця в царині експериментальної науки. До речі він не полишав надію продовжити свої наукові дослідження в царині біофізики. Він кинув писати докторську дисертацію. Причина банальна до абсурду. Як завше не вистачало фінансової підтримки. А без відповідної бази подальший розвиток не мав логічного завершення. Животіти і ходити з простягнутою рукою він не бажав. Мав на меті накопичити потрібний ресурс та з новими силами взятися за дослідження.

Розділ 2. Казка

Валерко дуже пізно вимовив своє перше слово. Не в свій час. Часткова глухота і німота проявилася в повній мірі, як наслідок родової травми. Всі намагання його мами й тата зарадити проблемі результатів не давали. Найкращі спеціалісти в цій галузі, видавали лишень невтішні прогнози. Хоча й пропонували варіанти адаптації малого у соціумі з цими вадами. Батьки вірили в зцілення і сподівалися, докладаючи зусиль.

Звичайно, що серед рідних людей він почувався впевненіше. А в тім, для повноцінного процесу адаптації Валеріку періодично довелося відвідувати спеціальні заклади для виховання дітей з подібними вадами.

Всі навколишні гамми кольорів і німих звуків мали для малого особливе наповнення. Кожен звук він намагався відчувати всім тілом. Приглушене відлуння зовнішньої реальності насиченої мелодією змін не давало повноту відчуттів всіх барв життя. Попри це хлопчик зростав гарним і веселим.

Згідно методичних рекомендацій Валерко мав візуалізувати несказані слова за допомогою мистецтва. Малий тепер озброївся олівцями і чистими аркушами паперу. На яких він і зображав свої емоції та думки. Опісля завершення творчих експериментів, хлопчик з маминою допомогою намагався переповідати

сюжети малюнків. Спочатку це були емоційні жести і поодинокі звуки... З часом йому вдавалося промовляти деякі слова. Це були малозрозумілі буквосполучення. Неймовірно, але цей метод, день за днем приносив бажані результати. Відновлювався навіть слух. Неймовірні барви емоцій наповнювали хлопчика. Згодом Валерко вже міг чітко повторювати почуті звуки.

А одного літнього вечора сталося справжнє диво. Мама почула перше слово із вуст сина, опісля прочитання їхньої казки про чарівну принцесу Віру зі справжнісінької, нещодавно надрукованої дитячим видавництвом книги.

Вони вдвох складали цю казку. Малий малював, а мама перекладала малюнки на слова. Казка про принцесу. Гарну й веселу дівчинку Віру і відважного хлопчика воїна Валерка.

Звісно, Валерко зображав героїв в міру своїх можливостей. Але малюнки були щирими і справжніми. Він хоробрий воїн з мечем і в блискучих обладунках. Відчайдушно воє з жакливим чудовиськом, яке викрало чарівну принцесу Віру, яка вміла за допомогою відлуння перетворювати погані слова на хороші. Таким чином вона вчила злих людей бути добрими. Ще б трішки і в королівстві найближчим часом зовсім б не залишилося нечемних громадян. Але зле чудовисько стало на заваді. Викрало принцесу і спричинило серед народу лихослівні сварки. Відтоді королівство потерпало від зла. Довгою та запеклою була боротьба Валерка з чудовиськом. Але героїчний переможець нарешті звільнив принцесу Віру. Взнявшись за руки, щасливі й радісні, вони повернулися додому. Незадовго у королівстві запанували мир та злагода. Тепер всі громадяни при нагоді з гордістю повторюють її ім'я: Віра!

Валерко з цією казкою брав участь у дитячому літературному конкурсі, організованому одним з телеканалів. Журі відібрало його твір для друку у збірці. Згодом і Валерик мав свій авторський екземпляр.

Всі попередні казки не мали такого впливу на малого. А оця, остання, написана удвох з матусею справила неймовірний ефект! Він підвівся з ліжка, випростав руки і кілька разів повторив за мамою:

- Ві-ра... Віра. Віра! Віра!!!!

Своє перше слово він промовив у віці шести років. Опісля кількахвилинної паузи він почав слово в слово переповідати казку про чарівну Віру. Від дуже сильних емоцій у мами на деякий час відібрало мову, немов вона передала свій дар говорити сину... Вона сиділа на краєчку ліжка, стискаючи рятівну книгу. По щокам котилися сльози і капали на картинку де її син тримає за руку чарівну принцесу Віру. Від цих сліз зображення ставало чіткішим. Вона ніби оживала. Здавалося ще трішки і казкова герої почнуть посміхатися і вітати читачів.

Розповівши казку до кінця Валерко знову ліг у ліжечко і заснув. На ранок його рідні почули радісне вітання свого синочка:

- Мамо, Татку. Доброго ранку.

Відтоді він вільно говорив, ніби робив це завжди, як і всі звичайні діти його віку.

* * *

Він перечитав багацько книжок: казки, фантастика, стародавні міфи. Деякі з них по кілька разів поспіль. Малий Валерко прагнув сам бути фантастичним героєм, подорожувати придуманими світами і завоювати серце

чарівної красуні Віри зі своєї казки, в яку він був до нестями закоханий. Наївні мрії дитинства.

Йшов час... Він дорослішав і поволі втрачав надію на здійснення своїх дитячих мрій. Звичайне життя з його правдами та кривдами примушувало до інших прагнень. Дивовижні враження дитинства поступово нівелювалися реаліями буття, які й взяли верх. Малий фантазер перетворився на дорослого скептика. Він вступив до університету на фізико-математичний факультет тільки заради того аби знайти науковий підхід до казкових дивосвітів.

Він вірив, що рано чи пізно зробить перший свідомий крок у довгождану невідомість. Бо в цьому не досить досконалому світі неможливо знайти справжнє щастя і втіху від самого процесу життя в якому постійно треба щось доводити самому собі та іншим до знемоги душі й тіла.

Так тривало до цього дивного вранішнього відлуння яке прозвучало у день його народження. З того часу життя Самодостатнього зазнало кардинальних змін. У свої тридцять він нарешті отримав достойний подарунок долі...

Розділ 3. Дуля

Опісля випадкової зустрічі на даху будинку, Валерій Васильович Самодостатній кардинально змінив ставлення до життя. Здавалося б з якого дива такі зміни. Але на те була вагома причина. Всі оці вправи і дихальна гімнастика були лишень спробам подолати зневіру в себе. Надати шанс своєму «Его», травмованому через невдачі в наукових експериментах, відновити втрачений паритет. Відкрити нові горизонти і намагатися не зазирати до майбутнього крадучись манівцями. Тобто, сміливо крокуючи, обирати свій єдиний, торований здобутками шлях. Він став рішучішим. Навіть сам іноді дивувався суттєвим змінам. Це вже не був простодушний Валерко, засліплений мріями дитинства. Справжній чоловік!

Як наслідок, поява досі неприйнятних ритуалів, як то тицяти дулі замість привітання. Здавалося б якесь безглуздя. Декларувати серйозні наміри, які проявляються тицанням дуль. Але в цих жестах був прихований вербальний смисл. Накшталтб пропоную вам свою кандидатуру на заміщення вакансії вашого найкращого друга, чоловіка, коханця, брата і так далі. Принаймі так розумів сам Валерій Васильович цей сакральний ритуал. А пояснювати на загальний зміст своїх нових методів у спілкуванні він не бажав... Отакий прояв егоїзму. Хоча ця невинна витівка змушувала опонентів не тільки посміхнутися у відповідь... Деякі, особливо вразливі особистості з кола спілкування недооціненого генія, навіть мали сумніви на привід його психічного здоров'я. Можливо й не марно... Бо таке не приходить нізвідки і не йде, не залишивши кардинальних змін.

Тепер він ошелешував колег і навіть незнайомих несподіваним жестом. Замість подати руку чи сказати доброго ранку: тицяв дулю. Це викликало неоднозначну реакцію в удостоєних такого привітання осіб.

Деякі реагували відразу, тицяючи у відповідь свою дулю. Таким чином відбувався миттєвий обмін люб'язністю. Траплялося, що люди були настільки ошелешені, що деякий час знаходилися у стані невимовного протесту. Спантеличені й ображені, вони не могли пояснити такий перебіг подій. Бо ж лишень вчора цей молодий вчений ввічливо вітався і відповідав на вітання більш стриманим: навзаєм. Але така різка зміна дійсно давалася в знаки.

Загалом зміна поведінки Самодостатнього викликана обурення і негативні емоції. Деякі були удостоєні честі прослухати пояснення до такого різновиду антисоціальної поведінки.

Валерій Васильович подавав концентровану інформацію. Про буцімто нагальну проблему, що докорінно змінила його життя.

Того знаменного ранку Валерій Васильович зайшов до свого кабінету, надміру сповнений натхнення. Але стався парадокс. Замість розпочати записувати свої міркування на привід нового приладу, взявся малювати... Він згадав свої перші малюнки. В залежності від настрою теми малюнків кардинально відрізнялися. Іноді це були навіть дулі. Дулі зазвичай означали відповідну реакцію на незадоволення чи образу.

Так, він був невдоволений, попри нову можливість продуктивно розпочати свої експерименти. Васильович оглянув свій кабінет. Погляд ковзнув по відображенню у люстрі. На нього дивися самовдоволений молодик у чорному костюмі двійці на голе тіло, але якийсь розгублений. Впевненості у правильності обраного шляху вже не було, як ще вчорашнього дня. Вся оця фармакологічна бізнес манія враз стала йому остогидлою. Він скрутив дулю і тицьнув своєму відображенню. Цієї витівки виявилось замало аби виказати своє ставлення до ситуації.

«Зараз я тебе намалюю!!!», – Він був ошелешений несподіваним проявом забутих творчих можливостей. Самодостатній зняв картину з стіни. «А чом би й ні?» Копія знаменитого шедеву Малевича. Сповнений шаленого натхнення, почав малювати на картині. «Чорний квадрат» послугувала тлом для нового творива.

Він навмання шкрябав по чорній фарбі канцелярською скріпкою. Вимальовувалися досить незвичні обриси. Він не знав яким буде кінцевий результат, що його найменш цікавило на даний момент. Він відчував запах фарби, що дрібними шматочками осипалася додолу.

Повісив новий шедевр на інше місце у своєму кабінеті. Якраз перед входними дверима аби кожен новий відвідувач мав змогу перш ніж розпочати розмову, насолодитися його творивом.

Але чому на ковадлі? Він пояснив дуже просто. В разі потреби я завжди матиму нагоду перекувати її на потрібний мені атрибут. А поки що це дуля. Маю намір згодом намалювати червоне серце.

Йому було до снаги творити щось на кшталт недолугого відображення навколишньої реальності. Дуля на ковадлі...

Відігравав вирішальну роль у його житті оцей процес створення. На чистому й чорному полотні поволі виникав сюжет. Він гарував не дарма. Творчість давала поштовх до чогось незвичайного...

Логотип нової реальності. Себто надійний захист! Апарат треба захистити від впливу навколишнього середовища. Абсолютно недосяжна для будь-яких видів впливу конструкція. Налаштування тільки на вібрації тіла. Всередині камери. Зовні захищена радіоактивним фоном відповідної частоти. Такий фон був тільки в одному місці... Вакуум у відсутності вібрацій. Тільки так поширюється пряме квантове відлуння.

Камери квантового відлуння непрямої дії

Молот бив по дворогому ковадлу, провокуючи до безкінечного відлуння лязкоту металу. Він перше створив таку іграшку для візуалізації свого задуму. Починати треба з найпростішого. Форма набуватиме якостей і змісту. Принцип дій повторювання і підсилення імпульсів, що призводить до зміни первинної будови матерії. Тобто провокує до нестабільного стану. Поліпшити структуру спланованого хаосу в потрібній конфігурації і є кінцевою метою Самодостатнього.

Цей варіант Валерій Васильович ще не достатньо випробував, бо мав впровадити деякі запобіжні заходи аби відвернути точку неповернення...

Нова розробка передбачала подорож у паралелі метафізичної оболонки і не обмежувалася летаргічними мандрами. Цілісна фізична присутність. Адекватність такого революційного винаходу ставив під сумнів сам Самодостатній. Валерій Васильович, ризикуючи відразу втратити все, три рази поспіль випробовував новий режим камери в тестовому режимі.

Очікуваного прямого контакту з сутностями інших світів не відбулося. Йому відкрився інший вимір, але з дуже низьким рівнем доступу до реальностей вищого рівня. Потрібен був код або ж контакт з представниками в цьому вимірі. А що ці представники присутні поряд, він не мав сумніву.

На початку процес гальмувала відсутність потрібного рівня апаратури, здатної фіксувати показників перебування в іншому вимірі реальності. Доказова матеріальна база до сих пір відсутня. Не на часі ще технічні розробки такого рівня. Не вистачає кількох ланок в розвитку аби зафіксувати на відповідному носії відображення паралельних світів, ну й відповідно налаштувати відтворення без урахувань впливу змін опісля переміщень. А це зовсім вже фантастичні. Аби спростити свій пристрій до кишенькового варіанту і таким чином набути здатності не бути припнутим до своєї первинної реальності.

Сенсори мають бути автономними. Самодостатній приділяв увагу фіксації енергетичних наслідків переміщень. Аналіз має проходити всередині органічної системи – тобто в організмі людини. Завдяки особливому виду трансмітерів, клітини мозку продукуватимуть особливий вид зв'язків, які й забезпечуватимуть зберігання інформації і зчитування в разі потреби на особливому виді репродукторів.

Ці подорожі закінчилися практично нічим. Окрім якихось сумнівних контактів з химерними сутностями... Він покладав надію на камери прямого відлуння. Що деякою мірою справдило його сподівання.

Самодостатній виключав на початку своїх пошуків прямий контакт з мешканцями інших світів. Вищий рівень розвитку свідомості передбачає встановлювати чітку межу у спілкуванні. Обмеження цілком помірковане безпекою. Якщо й існують стаціонарні портали в нашій реальності, то вони мають код безпеки.

Ніхто там не чекає зухвальців типу Самодостатнього. Все чітко поділено. Ти лише можеш виконати, те, що тобі нашепчуть звідти. А якщо наміришся до прориву, то тільки дарма понабиваєш гулі на лобі.

Контакт з прибульцями відбувається на прийнятному комунікативному місцевому рівні. А він зі своїм, на його думку ще досить примітивним пристроєм давно запеленгований, ще від першого пробного запуску експериментального зразку камери квантового відлуння.

Профанація

Короткочасна медикаментозна каталепсія з пролонгацією у летаргічну кому в умовах камери репродукції квантового відлуння. Цей пристрій у вигляді кулі вписаної в куб з незалежною підставкою для тіла в електромагнітному контурі широко розкритикований у наукових колах. Самодостатнього проголосили шарлатаном і вимагали припинити небезпечні експерименти. Валерій Васильович розумів до яких сумних наслідків може привести його винахід... Бо насправді йому навмисне довелося приховати деякі важливі ключові аспекти свого винаходу, а без них, на загал, це дійсно скидалося на профанацію.

Попри свої три десятки років за плечима, він виглядав значно молодше. Дуже значно... скоріше на добре розвиненого двадцятилітнього парубка, не більше. І навіть при спілкуванні з колегами, які скоріше з ввічливості називали його по батькові – Васильович чи скоріше аби надати жартівливих ноток його статусу, Валерій сприймав це все, як особливу повагу. Позаочі його називали по дитячому Валерко. Керівництво шанобливо пан Самодостатній. Він реагував спокійно, бо вважав, що не важливо на скільки років ти виглядаєш – важлива твоя внутрішня сутність.

Валерій Васильович в свої тридцять прагнув використати свій потенціал замолоду, а не чекати сивочолої пенсійної безпорадності. Тому всіма правдами і не правдами знайшов варіант вдосконалення свого пристрою і доведення до практичного експерименту. Хоча іноді картав себе за відступництво від традиційного наукового світу в якому залишилася його кар'єра сумлінного науковця.

Краще хай тебе вважають успішним шарлатаном, ніж безпідставно пишатися нічого не вартою науковою ступінню і мати себе за наукове світило. Нездар у науковому світі достатньо, які прагнуть перш за все отримати звання і регалії, а інше то вторинне...

Валерій Васильович для подальшого самовдосконалення здобув дві вищі освіти. Перша – медичний університет, спеціалізація психоневролог. Ще проходячи інтернатуру і зіткнувшись з реаліями сучасної лікування, не тільки теоретично, він прийшов до висновку, що тільки медичної освіти для прогресивного розвитку нових напрямків освоєння тіла людини замало. Роком пізніше він вступив на фізико-математичний факультет київського державного університету.

Свою наукову дисертацію на тему «Біофізична незалежність» він захистив у свої молоді перспективні двадцять дев'ять, отримавши вчену ступінь і перспективу стати професором. Але все закінчилося, тим чим закінчилося аби початися по іншому.

Так от, не обійшлося без всюдисущої комерційної складової. Несподівано пристроєм зацікавився інвестор, який побажав залишитися невідомим. Грошовий мішок швидко зрушив справу з мертвої точки. Яюсь все дуже вдало і стрімко відбувалося.

Опісля копітких пошуків, було обрано дуже вдале місце для клініки – будівля поблизу Арсенальної площі. На аукціонних торгах викуплено за дуже високу ціну червоношоку споруду, де раніше розташовувалася військова комендатура. Тепер за адресою: вулиця Івана Мазепи, № 1, офіційно знаходилась клініка доктора Самодостатнього під багатозначною назвою «Паралелі». Наземний рівень містив адміністративні офіси і лікувальне відділення психоневрологічного диспансеру. Більшу частині площі поки що здавали в оренду дистриб'юторам фармакологічних фірм під складські приміщення.

Його інвестор втілює у реал дуже сміливий бізнес план. На шальках терезів вибору місця для майбутньої лабораторії перемогла Арсенальна площа. Тут,

за попереднім аналізом місцевості, було зафіксовано відповідний радіоактивний фон, необхідний для успішної роботи камер квантового відлуння.

Орендовано технічну, недобудовану гілку залізничної колії біля станції метро Арсенальна. Там і було зосереджено основний сектор лабораторії – камери квантового відлуння...

Підземний рівень, табу для загалу, розміщений на глибині більше ста метрів, використовувався для експериментів доктора Самодостатнього. Підземні комунікації бувшого форту, як на диво вдало поєднувалися з планом реконструкції. Глибокі колодязі реконструйовано і переобладнано на дві ліфтові шахти. Вантажний і пасажирський ліфт були до послуг лабораторії.

* * *

На першому етапі Валерій Васильович отримував повну фінансову свободу. Надалі, опісля вдалого запуску перших камер прямої дії, справа набуває статусу самоокупності. Дивно, але для інвестора, виявляється важливою є не фінансова сторона справи. Непересічний випадок...

До речі Валерій на мав змоги спілкуватися з інвестором особисто. Тільки через посередників. Та для нього на той час це було не суттєво. Аби втілювати в реал нові ідеї, які потребували фінансової підтримки, клініка мала працювати в режимі нон-стоп.

Прорахували варіанти, вдалих піар. Валерій Васильович тепер мав достатньо коштів аби продовжувати свою наукові пошуки. Хоча його невеличка змушена офіційно заявити себе на ринку, як наркологічний диспансер з повноправною ліцензією на діяльність. Для загалу тут позбавляли багатьох видів залежності заможних пацієнтів новим, дуже ефективним методом.

Ще одна, напівлегальна послуга для дуже вузького кола посвяченої екзальтованої клієнтури – подорож новими, незвіданими світами так званих інших реальностей в якості спостерігача...

Його лабораторія не потребувала додаткової реклами. Планетою крокує видатний 2022 рік. Заможні обивателі, занадто перейняті так званим початком світу, мимоволі ставали клієнтами Самодостатнього. Нова фішка на протигагу кінцю світу. Буцімто розшифрували стародавнє пророцтво часів єгипетських фараонів. Опісля так званого кінця світу неодмінно має статися початок світу з обов'язковим добром нового, каліброваного для більш конструктивних взаємин генетичного матеріалу.

Бажаючих екзотично перечекати так званий постапокаліпсис в іншому вимірі свідомості виявилось набагато більше від регламентованих можливостей лабораторії Самодостатнього. Тарифи підскочили в кілька разів...

Хоча оці всі кінці й початки світу лишень параноїдальне збочення. Славнозвісний кінець світу прогнозований у 2012 році благополучно відбувся, хоча й без практичної візуалізації. Беззвучно луснув... Бо був лишень благополучно роздутим у засобах масової інформації і відповідно в свідомості людей.

Справи Самодостатнього йшли вгору. Якби не одна, на перший погляд незначуща проблемка. Як виявилось згодом, опісля перших вдалих спроб переміщень, для контролю над системою потрібні не тільки фізичні важелі впливу. Та ще й меценат почав наполягати на розширенні можливостей камер квантового відлуння. Тобто контролювати процес. Здійснювати подорожі з

можливістю впливу на іншу реальність і гарантовано повертатися в у свій вимір, з урахуванням динаміки часових показників. Зовсім не так, як описували це явище у науковій фантастиці. Тут рік минув, а там вже онуки з бородами.

Самодостатній і сам розумів аж занадто відверту претензійність таких намірів. У його плани насправді дійсно входили розробки подібних можливостей. Але наразі одних тільки наукових аспектів замало. Деякі важелі впливу знаходяться за межею компетенції сучасної науки.

Знову ж таки треба додавати метафізичних факторів. Як то любов. Чи то пак кохання. До цієї думки він прийшов опісля чергового експерименту. Всі подробиці він намагався ретельно приховати у звітах своєму фінансовому партнеру, але марно. Той виявився людиною досить поміркованою і повною мірою розумів перспективу розробки.

Недаремно ж він на початку лишень експериментальних спроб перемішень зацікавився особою Самодостатнього. І ще не відомо звідки він дізнався про наукові розробки Самодостатнього. Для самого Валерія Васильовича це й досі залишалось загадкою. Тим пак, що меценат забажав залишитися «без обличчя». Тобто, вчений ніколи не бачив обличчя свого мішку з грошима. Якось дивно, але на кожну зустріч він з'являвся в масці самого Валерія Васильовича. Така собі точна копія обличчя Валерка. Це була одна з умов співпраці. Самодостатнього ця обставина ані скільки не хвилювала. Навпаки, завжди викликала тільки позитивні емоції. Буцімто це він сам собі допомагає. Так він намагався пояснити цей факт. Але до пори до часу. Аж поки на одній із зустрічей людина в масці один до одного переказала думки Самодостатнього на привід особливого виду енергії, яку виробляє людина, знаходячись в стані закоханості. Любов до іншої людини. А якщо ця любов взаємна, то ефект підсилюється рази.

Тепер перед Самодостатнім стояла складна задача знайти важелі впливу для загострень почуттів. Зробити процес керованим і в досить стислий період. Наприклад розгортати повну палітру за короткий термін. Скажімо Кілька хвилин. Це має бути або який пристрій впливу на відстані. Типу стріл амура. Або ж достатньо погляду для запису прогарми. Тим пак, що всі необхідні складові і алгоритми подальшого розвитку спрацьовують в автоматичному режимі. Організм людини завбачливо оснащений цими девайсами. Залишається всього-на-всього знайти потрібний метод запуску цих процесів. Або хоча б наблизитися до можливості впливати на закоханість.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=25460638&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.